

Ευσέβεια ή ευσεβισμός;

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Το είναι και το φαίνεσθαι στην πνευματική ζωή δεν αποτελεί πάντοτε καρπό ενσυνείδητης και ορατής πράξης ή κατάστασης (Β' Τιμ. 3:5). Πολλές φορές συμβαίνει ανεπαίσθητα, μυστικά, ασύνειδα, μέσα στους αφανείς χώρους της βαθιάς και ανεξερεύνητης ψυχής του ανθρώπου, αθέατο από τα μάτια και του ίδιου του φορέα των πνευματικών αυτών πραγματικοτήτων.

Πηγη:<http://old-boy.blogspot.gr/>

Απώθηση; Έλλειψη αυτογνωσίας; Πώρωση; Προχωρημένη σήψη και αλλοίωση; Ποιος άραγε μπορεί να μιλήσει με αυθεντία και σιγουριά πάνω σε αυτές τις ιδιαζόντως σύνθετες καταστάσεις και δυσπρόσιτες περιοχές του ανθρώπινου πνεύματος, ει μη μονάχα ο «έτάζων καρδίας και νεφρούς» Παράκλητος (Ψαλμ. 7:10); Στο παρόν θα καταπιαστούμε λίαν ακροθιγώς με το θέμα της διάστασης, μάλλον της μετάλλαξης της αληθούς ευσεβείας στον απεχθέστατο ευσεβισμό.

Η ευσέβεια - θα μπορούσαμε να την ονομάσουμε και ευλάβεια - είναι καρπός του Πνεύματος, γνήσιος απότοκος και συνάμα φορέας τής εν Χριστώ ζωής. Τα χαρακτηριστικά της: όλα όσα έχουν σχέση με τους καρπούς του Πνεύματος (Γαλ.

5:22-23). Οι Άγιοι, ενυπόστατες αποδείξεις της γνήσιας ευσεβείας: απλοί, καθημερινοί άνθρωποι, αντιφορμαλιστές αναφορικά με μια «στημένη και τυπική» πνευματική ζωή, προσιτοί, προσηνείς, αγαθοί, ιδιαιτέρως, όντως και πάνω από όλα ταπεινοί, αισθανόμενοι άθλιοι και αμαρτωλοί, πολλάκις δε υποκάτω και αυτών των αλόγων ζώων και «πάσης κτίσεως», αγαπώντας και συγχωρούντες τους πάντες γύρω τους ανεξαρτήτως θρησκευτικής ή ετέρας ταυτότητας, γλυκείς, πράοι, παιδικοί στην ψυχή και στη συμπεριφορά, πύρινες καρδιές από τη θεία αγάπη, ειρηνικοί, ευγενείς. Κατά το μέτρο της προσέγγισης αυτών των πνευματικών καταστάσεων έχει ο καθένας το μέτρο σύγκρισης και το ποσοστό συμμετοχής του στο ορθόδοξο ήθος και στην ομώνυμη οντολογική ταυτότητα.

Ας δούμε από την αντ(δι)εστραμμένη τους πλευρά την ψυχοπαθολογία των ευσεβιστών: σύνθετοι άνθρωποι, στρυφνοί, με φαρισαίζουσα επιθυμία να ξεχωρίζουν, να υπερτερούν, να διακρίνονται από τον αμαρτωλό κόσμο και τους «εκκοσμικευμένους» θρησκεύοντες, τυπολάτρες, φονταμενταλιστές, φιλοσεχταριστές, με «στημένη» εμφάνιση και τρόπο, απρόσιτοι, ανέραστοι, υποκριτές, πονηροί, με ένα ιδιαζόντως φουσκωμένο εγώ, βαυκαλιζόμενοι περί την ακάθαρτη «καθαρότητά» τους, ατομοκεντρικοί, εγωπαθείς κατακριτές των πάντων, ηθικιστές, πουριτανοί, ηθικολόγοι, άθεσμα και ακαλαίσθητα αυτάρκεις, άκρως συντηρητικοί, συνηθέστατα εθνικιστές και εραστές του ολοκληρωτισμού, ασυμπάθιστοι, ανάλητοι, ανελέητοι, άστοργοι, συχνάκις κακεντρεχείς, ορθοδοξόφρονες του γράμματος - ουχί δε και του πνεύματος - ψυχροί, σοβαροί (μάλλον σοβαροφανείς), αγενείς όποτε θιγούν παντοιοτρόπως (λυδία λίθος ως προς την ύπαρξη πνευματικής πλάνης).

Οι ευσεβιστές βρίσκονται παντού, αλλά συνωστίζονται σε μεγαλύτερη πυκνότητα μέσα στους χώρους των σεκτών, των σχισματικών ομάδων, των παραθρησκευτικών οργανώσεων. Οι περισσότερο καλοπροαίρετοι εξ αυτών, πνευματικά ωστόσο «ανάπηροι» στην αδυναμία εξόδου τους από τις φιλοευσεβιστικές τούτες ομάδες, χάνουν σιγά σιγά, ίσως και ανεπαίσθητα, το όποιο ίχνος υγιούς πνευματικής κατάστασης ενυπάρχει σε αυτούς και, φυσικά, το άρωμα της ορθόδοξης ευλαβείας. Ακόμα και αυτούς που θα μπορούσαμε να ονομάσουμε «καλούς» ανάμεσα στους ευσεβιστές, εξάπαντος θα μπορούσαμε συνάμα και να το αμφισβητήσουμε: είναι άραγε τόσο καλοί χριστιανοί όσο δείχνουν; Η απάντηση σκληρά, αμείλικτα, απογοητευτικά αρνητική...

Ο φαύλος κύκλος του ευσεβισμού έχει εφεύρει και ανακαλύψει τους δικούς του μηχανισμούς και χώρους εκκόλαψης των φωτοαντιγράφων της δυτικής - προπαντός - εισαγόμενης τούτης έκνομης «ευσεβείας». Η επιλογή των κλειστών ομάδων στις οποίες συναγελάζονται οι επιρρεπείς στην εν λόγω πνευματική

ασθένεια προσωπικότητες, καθώς και των αντίστοιχων «γερόντων» - εξομολογητών - πνευματικών τους ηγετών, απλά είναι ένας ακόμα αυτοματικός τρόπος αναπαραγωγής θλιβερών φωτοκοπιών και διαιώνισης μιας γενιάς πόρρω απέχουσας από την ορθόδοξη πνευματικότητα. Είναι προφανές ότι ο έλεγχος των συνειδήσεων, η δημιουργία φοβικών και εξαρτημένων προσωπικοτήτων - κάτι που γίνεται έντεχνα και αδιόρατα συνήθως - η πλύση εγκεφάλου, η απαγόρευση «συμμείξεως» με τους «ακάθαρτους εκτός», με το «πλήθος» ή τη χριστιανική λοιπή πλέμπα, η διεστραμμένη καθοδήγηση κατά την οποία δεν προωθείται η ελεύθερη ανάπτυξη της προσωπικότητας και της ετερότητας του καθενός, αλλά η στανική πειθαρχία και η αναγκαστή υπακοή, είναι μερικές από τις εγκληματικές πνευματικές ενέργειες σε βάρος των τόσο των πωρωμένων, όσο και των αδύναμων και αφελών οπαδών του ευσεβισμού.

Ο εκδυτικισμός, ερχόμενος μέσα από τον ιστορικό συγκερασμό παπισμού, προτεσταντισμού, φραγκοκρατίας και οθωμανικού ζυγού, έχει τους εραστές του ακόμη μέσα στις παρεκκλησιαστικές οργανώσεις. Η επίσημη Εκκλησία καθεύδει τον ύπνο του δικαίου, μάλλον για να είμεθα απόλυτα ακριβείς, τηρεί ενοχική σιγή, έχουσα την πλειοψηφία - σήμερα - των μελών της πάσχουσα και στιγματισμένη με την ευσεβιστική και οργανωσιακή «μέντα», μέσα σε ένα απέραντο φάσμα που ξεκινάει από τους πιο απλούς και άσημους λαϊκούς και φτάνει μέχρι την ανώτατη ηγεσία της.

Ο όσιος γέρων Παΐσιος πάντοτε υπογράμμιζε την ευρωπαϊκή ευσέβεια - βλέπε ευσεβισμό - σε αντιδιαστολή με την Ορθόδοξη ευλάβεια. Οι γκρίζες, σκοτεινές, άχρωμες, άνοστες, στυφές, πικρές, παγερές, ανέραστες φιγούρες των ευσεβιστών και τους ίδιους κρατάνε πεισματικά μέσα στην εμμονή τους στην ψευδαισθητική περιχαράκωση του εγώ και των κίβδηλων ψυχικών τους αυτασφαλίσεων ως προς την τήρηση μιας «ακρίβειας του νόμου» - εν είδει αντικειμενικού εχεγγύου για την αξιομισθιακή κτήση της σωτηρίας σε ένα μοναχικό, ελιτίστικο, δικό τους υπερέραν - αλλά και τον χριστιανισμό δυσφημούν, εκδιώκοντας τους υποψήφιους ακόλουθους του Χριστού.

Ο χριστιανισμός είναι ελευθερία, απλότητα, αρχοντιά, αγάπη. Δεν είναι θρησκεία, είναι σύναξη γύρω από τον Χριστό, οικογένεια, Εκκλησία. Οι φατρίες, οι σχέτες των «καθαρών» κάθε εποχής δεν έχουν καμιά θέση στο αγιασμένο τούτο Σώμα. Άλλωστε, αυτοί έχουν τη δική τους, ανώτερη, πιο ποιοτική «αγιότητα»...